



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **H. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2018, č. j. OAM-449/ZA-ZA11-ZA17-2018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2020, č. j. 32 Az 23/2018 - 35,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2020, č. j. 32 Az 23/2018 - 35, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2018, č. j. OAM-449/ZA-ZA11-ZA17-2018, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Proti tomuto rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který jí vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud poukázal na čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), na jehož základě dospěl k závěru, že v posuzované věci je třeba přihlédnout k novým skutečnostem, které žalobce nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Vycházel ze skutečnosti, že žalobce se hlásí ke kurdské národnosti a pochází z jihovýchodní části Turecka, z oblasti nacházející se blízko hranic se Sýrií. Je přitom obecně známým faktem, že na počátku října roku 2019 provedlo Turecko vojenskou invazi do Sýrie s cílem vytvořit

v pohraničí bezpečnostní zónu, přičemž tureckým nepřítelem jsou kurdské jednotky, které ovládaly tuto pohraniční oblast. Podle krajského soudu se nepochybně jedná o skutečnost, která může změnit náhled na situaci Kurdů v Turecku. Vzhledem k tomu, že žalobce namítal pronásledování z důvodu kurdské národnosti, dospěl krajský soud k závěru, že je žalovaný povinen nově vyhodnotit azylový příběh žalobce z hlediska aktuálních a relevantních informací o situaci v Turecku.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný (stěžovatel) kasační stížností, v níž uvádí, že základní otázkou, kterou by měl Nejvyšší správní soud posoudit, je problematika mezi soudního přezkumu *ex nunc* podle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s čl. 46 procedurální směrnice. Stěžovatel je přesvědčen, že se krajský soud odchýlil od ustálené judikatury, která již v minulosti stanovila podmínky, za nichž je možné rozhodnutí správního orgánu zrušit.

[5] Krajský soud vycházel nejen ze skutkového stavu zjištěného stěžovatelem, ale přihlédl také ve smyslu čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice k obecně známým skutečnostem ohledně aktuální situace v Turecku. Stěžovatel spatřuje pochybení jednak v tom, z jakých zdrojů soud informace čerpal, a dále také v absenci úvahy, proč neshledává dostatečné záruky, že nové skutečnosti budou zohledněny v novém správním řízení. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131, a ze dne 18. 5. 2006, č. j. 4 Ads 42/2005 – 136.

[6] K otázce kvality soudem zjišťovaných informací žalovaný připomněl rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 37. Novinové články, které si v tomto případě soud samostatně vyhledal, požadované kvality nedosahují. Přitom soudu nic nebránilo v tom, aby si obstaral aktuálnější a zcela relevantní informace kupříkladu přímo od stěžovatele.

[7] Pokud jde o úvahu, proč krajský soud věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, ta v rozsudku zcela chybí. Stěžovatel poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019 – 46, které se zabývalo vývojem v Turecku v souvislosti s operací „Pramen míru“ a jeho dopady na kurdskou menšinu. V citovaném usnesení Nejvyšší správní soud rovněž podrobně řešil možnost prolomení obecného pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s., které zakazuje správnímu soudu přihlížet ke skutkovým novotám, a vymezil, v jakých případech tak bude soud povinen učinit ve věcech mezinárodní ochrany. Krajský soud však tyto závěry v posuzované věci nepřevzal a rozhodnutí stěžovatele bez dalšího zrušil toliko na základě kusých informací získaných z internetu.

[8] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti ve stanovené lhůtě žádným způsobem nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační

stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle zde citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti žádné důvody přijatelnosti výslovně nesdělil. Jak ovšem vyplývá i ze shora citovaného usnesení, je sice v zájmu stěžovatele, aby uvedl, v čem spatřuje přesah svých zájmů, pokud tak ovšem neučiní, neznamená to, že by Nejvyšší správní soud bez dalšího přikročil k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. V posuzované věci stěžovatel namítá, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu správních soudů, přičemž poukázal i na konkrétní rozhodnutí, s nimiž je rozsudek krajského soudu v rozporu. Pochybení krajského soudu, které může spočívat mimo jiné právě v nerespektování ustálené rozhodovací praxe, je jedním z typických důvodů přijatelnosti kasační stížnosti. To především za situace, kdy lze očekávat, že krajský soud bude v rozporu s touto judikaturou postupovat i do budoucna, v jiných obdobných věcech. Vzhledem k tomu, že oprávněnost argumentace stěžovatele nelze *prima facie* vyloučit, je jeho kasační stížnost přijatelná.

[12] Nejvyšší správní soud přikročil k věcnému přezkumu rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal u žalovaného dne 25. 5. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil tvrzenými problémy v zemi původu – Turecku. Konkrétně uvedl, že žil v oblasti Mersin (ve městě T.), která je osídlena především kurdským obyvatelstvem. Sám žalobce se hlásí ke kurdské národnosti a alevitskému vyznání a je sympatizantem strany HDP. Dle tvrzení žalobce jsou Kurdové v místě jeho bydliště utlačováni, ze strany státu a armády jsou vyslýcháni a mučeni, což se opakovaně stalo i samotnému žalobci. Nevraživost vůči žalobci ze strany státních orgánů je umocněna tím, že někteří jeho předkové byli členy militantní organizace PKK a zemřeli v bojích proti turecké vládě. Strach žalobce ze státních orgánů zesílil po zmizení dvou jeho přátel, o nichž se domnívá, že je zavraždila policie. Přestože je alevitského vyznání, islámský zaměstnavatel jej nutil, aby se chodil modlit do mešity. V neposlední řadě žalobce uvedl, že odmítá nastoupit povinnou vojenskou službu, které se již čtyři roky vyhýbá.

[14] Stěžovatel se zabýval žalobcovou žádostí, avšak dospěl k závěru, že z ní nevyplývají důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V žalobě ze dne 11. 9. 2018 žalobce brojil proti způsobu posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, přičemž poukázal na nedostatečné zohlednění jeho azylového příběhu. Žalobce neuvedl v žalobě ani kdykoliv později v průběhu řízení před krajským soudem žádné skutkové novoty. Krajský soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 21. 7. 2020, v němž naznal, že v mezidobí došlo

k zásadní změně bezpečnostních a politických poměrů v Turecku. Konkrétně poukázal na skutečnost, že na počátku října 2019 provedlo Turecko vojenskou invazi do Sýrie, která má zásadní dopad na situaci kurdského obyvatelstva. Krajský soud zhodnotil, že s ohledem na čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice je jeho povinností přihlédnout ke změně poměrů v Turecku, konkrétně v příhraniční oblasti se Sýrií, v níž žil před odchodem z vlasti žalobce. Z tohoto důvodu se krajský soud podrobněji nezabýval žalobní argumentací a rozhodnutí žalovaného bez dalšího zrušil s tím, že za dané situace je stěžovatel povinen vyhodnotit azylový příběh žalobce ve světle nových událostí v regionu syrsko-tureckých hranic.

[15] V posuzované věci je tedy sporné, zda krajský soud postupoval řádně, když při přezkumu napadeného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany přihlédl k novému politickému a bezpečnostnímu vývoji v zemi původu žalobce, a pokud ano, zda změna politické situace v oblasti syrsko-tureckých hranic ospravedlňovala, aby krajský soud bez dalšího přikročil ke zrušení napadeného rozhodnutí.

[16] Soudy ve správním soudnictví vychází z obecné zásady zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož „[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“

[17] Judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu nicméně již v minulosti dovodila několik výjimek, v nichž se shora uvedené pravidlo neuplatní a správní soud bude povinen přihlédnout též ke skutečnostem, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Typicky se jedná o situace, kdy je pravidlo obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s. prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednosti (např. čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v kontextu zásady non-refoulement - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131).

[18] Specifický důvod prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. vyplývá z čl. 46 procedurální směrnice, podle něhož jsou členské státy EU povinny zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně (tj. v případě ČR ve správním soudnictví u krajského soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017 - 30, „[v]zhledem k včasnému neprovedení této směrnice do vnitrostátního právního řádu, přitom panuje ve správním soudnictví v zásadě shoda na tom, že je u žádostí podaných po rozhodném datu třeba dovodit přímý účinek citované směrnice (v podrobnostech viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2015, č. j. 45 Az 30/2014 - 7, rozsudky NSS ze dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015 - 35, a ze dne 17. 1. 2017, č. j. 5 Azs 293/2016 - 19, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 2. 2016, č. j. 2 Azs 274/2015 - 56).“

[19] Aplikací čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a jeho dopady do soudního řízení správního se Nejvyšší správní soud v rámci své rozhodovací praxe již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32, dovodil, že i za přímé aplikace dotčeného článku procedurální směrnice lze uplatňovat pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o udělení mezinárodní ochrany nemohl bez svého zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Současně zdůraznil, že „[p]ovinnost určenou čl. 46 odst. 3 směrnice č. 2013/32/EU nelze chápat jako podporu bezdůvodného roztržštění vyličení skutkového příběhu

žadatele o mezinárodní ochranu v různých fázích řízení, včetně přezkumného soudního řízení. Jedná se o opatření, které má zamezit nesprávnému posouzení situace žadatelů ve světle aktuálních poměrů a závažných změn situace v zemi jejich původu či jejich osobních poměrů.“ Ústavní soud na základě ústavní stížnosti proti citovanému rozsudku úvahy Nejvyššího správního soudu dále korigoval a rozvedl v tom směru, že může existovat množství ospravedlnitelných důvodů, pro něž žadatel o mezinárodní ochranu nesdělí správnímu orgánu všechny rozhodné skutečnosti. Mezi takové ospravedlnitelné důvody Ústavní soud zařadil například to, že „dotazování při osobním pohovoru se této skutečnosti netýkalo a konkrétní informaci nezjistilo; osobní pohovor nebyl proveden; žadatel nemusel pochopit relevanci některých skutečností pro žádost o mezinárodní ochranu; trauma, stud nebo jiné zábrany mohly zabránit úplnému ústnímu svědectví při osobním pohovoru (zejména v případě těch, kteří přežili mučení, sexuální násilí či pronásledování z důvodu sexuality); pohlaví tazatele nebo tlumočníka mohlo být pro žadatele zábranou“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16).

[20] V nyní projednávané věci není pochyb o tom, že nové skutečnosti, které krajský soud v soudním řízení zohlednil, nemohl žalobce již z povahy věci bez svého zavinění uplatnit ve správním řízení, neboť se odehrály až po vydání napadeného rozhodnutí. Situace je však specifická tím, že žalobce tyto nové skutkové okolnosti nevznesl ani v průběhu soudního řízení a krajský soud k nim přihlédl i bez námítky, toliko z vlastní iniciativy.

[21] Přezkum rozhodnutí správních orgánů ve správním soudnictví je vystavěn na dispoziční zásadě vyjádřené v § 75 odst. 2 s. ř. s., podle něhož soud přezkoumává výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Jakkoliv i z tohoto obecného pravidla existují výjimky (ať již vyplývající přímo ze zákona či dovozené judikatorní praxí), měl by soud případné odchýlení od § 75 odst. 2 s. ř. s. náležitě odůvodnit. V posuzované věci krajský soud toliko odkázal na úpravu obsaženou v čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a kuse konstatoval, že změna bezpečnostní situace v Turecku je obecně známou skutečností. S tímto hodnocením se Nejvyšší správní soud neztotožňuje.

[22] Předně Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice neobsahuje požadavek, aby soudy ve správním soudnictví postupovaly ex officio a aktivně dohledávaly případné nové důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Takový postup je ostatně i v rozporu s konstantní judikaturou, která zásadně vychází z premisy, že je to žadatel o mezinárodní ochranu, který je povinen označit azylově relevantní důvody, přičemž není úkolem správního orgánu (tím spíše pak správního soudu), aby za něj tyto důvody domýšlel (srov. rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47). Nejvyšší správní soud připouští, že v posuzované věci se jedná ve vztahu k dispoziční zásadě o specifickou situaci, neboť ke zmiňované změně poměrů v Turecku došlo až po podání žaloby, pročez žalobce tuto skutečnost ani nemohl zahrnout do své žalobní argumentace. S přihlédnutím k povinnosti zohlednit při přezkumu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany i skutkové a právní novoty (č. 46 odst. 3 procedurální směrnice) se však v řízení před krajským soudem neuplatní koncentrační zásada, pročez mohl žalobce svoji argumentaci doplnit kdykoliv v průběhu řízení před krajským soudem, a to až do okamžiku vydání rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020 – 28). Nejvyšší správní soud připouští, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž by byly soudy ve správním soudnictví povinny přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu

(např. vypuknutí válečného konfliktu na celém území země původu žadatele o mezinárodní ochranu). O takovou situaci se však v posuzované věci, navzdory tvrzením krajského soudu, nejedná.

[23] Problematikou vývoje v Turecku na podzim roku 2019 se již Nejvyšší správní soud zabýval v několika svých rozhodnutích (kupříkladu usnesení ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019 – 46, ze dne 21. 5. 2020, č. j. 7 Azs 359/2019 – 50, či ze dne 17. 9. 2020, č. j. 6 Azs 203/2020 – 28). K vojenské operaci (označované jako „Pramen míru“) spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie kontrolované kurdskými milicemi v usnesení č. j. 7 Azs 359/2019 – 50 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka“*. I v posuzované věci žalovaný připustil, že se žalobce mohl setkat v místě svého bydliště s předpojatostí vůči své osobě z důvodu kurdské národnosti, dovodil však, že svou situaci může řešit vnitřním přesídlením. Tyto závěry korespondují s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se již situací kurdského obyvatelstva v Turecku opakovaně zabýval (např. rozsudek ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 – 46 a mnoho dalších) a vývoj v této zemi na podzim roku 2019 na uvedených závěrech sám o sobě nic nemění.

[24] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že pochybnosti vyvolává rovněž tvrzení krajského soudu, že změna v turecko-syrských vztazích na podzim roku 2019 představuje obecně známou skutečnost, tj. notorietu (k výkladu tohoto pojmu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58). Nejvyšší správní soud má za to, že se nejedná o skutečnost, která by byla všeobecně známá, ale spíše o takovou skutečnost, s níž se krajský soud seznámil v rámci své úřední činnosti, popř. je s ní dotčený soudce obeznámen s ohledem na jeho zvýšený zájem o problematiku zahraniční politiky. Krajský soud si nicméně ve vztahu k informaci ohledně změny bezpečnostní situace v Turecku počínal jako k notorietě, neprovedl k této otázce žádné důkazy a v odůvodnění rozhodnutí pouze uvedl odkazy na některé internetové články, které se situací v Turecku zabývaly. Takový postup však považuje Nejvyšší správní soud za zcela nedostatečný, a to nikoliv primárně z důvodu kvality odkazovaných zdrojů, jak tvrdí stěžovatel, ale především z toho důvodu, že pro účastníky řízení bylo rozhodnutí krajského soudu zcela překvapivé. Krajský soud se ve svých úvahách zcela oprostil od žalobní argumentace a odůvodnění rozsudku vystavěl na nové skutečnosti, kterou nenamítal žádný z účastníků řízení. Přitom tyto své úvahy účastníkům řízení ani předem nepředestřel, neboť ve věci rozhodl bez jednání a neprovedl dokazování obsahem jím shromážděných článků získaných z internetu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na rozsudek ze dne 10. 2. 2010, č. j. 1 As 100/2009 – 129, v němž uvedl, že *„pokud soud hodlá zahrnout do svého rozhodnutí skutečnosti, které jsou mu známy z jeho úřední činnosti (§ 121 o. s. ř.), aniž by účastníci řízení mohli s ohledem na okolnosti dané věci aplikaci takovýchto skutečností rozumně předpokládat, musí s těmito skutečnostmi nejprve seznámit účastníky řízení a poskytnout jim dostatečný prostor k tomu, aby mohli prostřednictvím svých tvrzení učinit tyto skutečnosti spornými a navrhnout za tím účelem provedení důkazů.“* To se však v posuzované věci nestalo.

[25] Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že si krajský soud počínal excesivně, když z vlastní iniciativy (bez námítky žalobce) přihlédl ke změně poměrů v Turecku, k nimž došlo po vydání napadeného rozhodnutí. Přitom tak učinil, aniž by se svým záměrem seznámil účastníky řízení. Úvahy krajského soudu byly nadto značně zjednodušené, neboť vůbec nezohlednily, že ani případná změna poměrů v Turecku nemusí být sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. To tím spíše, pokud se (jako v daném případě) změna bezpečnostní situace týká pouze určité lokality, nikoliv celého území státu.

[26] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že postup krajského soudu byl zatížen zcela zásadními nedostatky, pro něž je nezbytné napadený rozsudek zrušit. V dalším řízení bude na krajském soudu, aby napadené rozhodnutí žalovaného přezkoumal toliko v rozsahu námitek uplatněných žalobcem.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Kasační stížnost je důvodná, a proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V dalším řízení bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Současně pak v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu